Είτε μπαρκαρισμένοι είτε ξέμπαρκοι, οι ναυτικοί βιώνουν καραντίνα διπλή. Έγκλειστοι στο πλοίο ή σε υποχρεωτική ανεργία, «πρέπει να κάνουν υπομονή». Η τέχνη της ναυτικής υπομονής μέσα από ένα τηλεφώνημα Αθήνα-Βομβάη

ΚΕΙΜΕΝΟ: **ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΤΙΓΚΟΣ**
Crew & Marine Manager

Ναυτικοί σε καραντίνα

Με τα δεδομένα του κορονοϊού να αλλάζουν αλλού θετικά, αλλού αρνητικά τις μέρες που γράφεται αυτό το άρθρο, βρισκόμαστε ακόμα σε λοκντάουν. Αλλαγές πληρωμάτων δεν γίνονται, παρόλο που κάποιοι προσπαθούν να πείσουν για το αντίθετο. Έχει γίνει κατανοητό και είναι πλέον αποδεκτό πως για την ώρα πρέπει να παγώσει το θέμα. Οι ναυτικοί είναι μακριά από τα σπίτια τους, αλλά είναι ασφαλείς. Θέλουν να γυρίσουν στην οικογένειά τους, αλλά πρέπει να κάνουν υπομονή. One more time. Κάτι ανάλογο ισχύει και γι' αυτούς που είναι έξω, και ήταν έτοιμοι να πάνε... μέσα. Ίσως χάλασε ο προγραμματισμός τους, ίσως κάποιος χρειαζόταν χρήματα, αλλά ό,τι κι αν είναι, πρέπει κι αυτοί να κάνουν υπομονή. One more time.

Πρόσφατα βρέθηκα με έναν φίλο, με τον οποίο λόγω δουλειάς είχαμε καιρό να τα πούμε από κοντά. Ναυτικός κι αυτός, υποπλοίαρχος σε δεξαμενόπλοια. Μαζί από τη Σχολή της Ύδρας, δόκιμοι ακόμα κάναμε παρέα στα ξέμπαρκα, όταν και αν βόλευε. Μετά από το τελευταίο μπάρκο του, και με την ευκαιρία της γέννησης του πρώτου του παιδιού, καταφέραμε να πιούμε έναν καφέ μόλις σχόλασα από το γραφείο. Όχι τίποτα ιδιαίτερο, σκάρτη μια ώρα. Αρκετή όταν υπάρχει εκτίμηση και σεβασμός, όμως, ώστε «να τα πούμε όλα». Μετά από κάμποσες μέρες, με πήρε τηλέφωνο να μου πει πως «*θα πάει να κάνει μια εξυπηρέτηση σ' ένα πλοίο και γυρίζει σε δέκα*». «*Κάτσε, ρε Κωστή, μόλις γέννησε η γυναίκα σου!*» του είπα. «*Εμ... ξέρεις πως είναι αυτά*». Και κάπως έτσι ξεκινά να βιώνει, όπως και πολλοί ναυτικοί πλέον, τον κορονοϊό και τις συνέπειες τις οποίες μου εξιστόρησε στο τηλέφωνο:

– Κωστή, τι γίνεται, πώς πάει;
– Δύσκολα τα πράγματα. Έχω μέσα στο καράβι ενάμιση μήνα τώρα, ήρθα για μια εξυπηρέτηση για 15 μέρες, να μπω να πάω μέχρι την εκφόρτωση και από Ινδία να φύγω με το πέρας, άφησα πίσω το 18 ημερών παιδάκι μου και τη γυναίκα μου ακόμα λεχώνα.
– Καλά, εντάξει, σε καταλαβαίνω, αλλά δεν βλέπεις τι γίνεται;
– Τι να σου πω... Τη μέρα που έφυγα δεν είχε αρχίσει η εξάπλωση παντού, παρά μόνο στην Κίνα. Από την επιβίβασή μου και κάθε μέρα τα πράγματα χειροτέρευαν. Μέχρι τότε ο κόσμος ήταν χαλαρός, στην Αίγυπτο κανένας δεν φορούσε μάσκα, ούτε στο αεροδρόμιο κάτι ιδιαίτερο, είχα αρχίσει να νιώθω άβολα που φορούσα μάσκα έτσι όπως με κοιτούσαν. Χωρίς να το καταλάβω, είχαμε φτάσει Ινδία, ο αντικαταστάτης μου έτοιμος, έχει ξεκινήσει ήδη το ταξίδι του κι αυτός να έρθει Ινδία, η εξάπλωση έχει ξεκινήσει με γοργούς ρυθμούς ανά τον κόσμο, χωρίς όμως σοβαρά μετρά αντιμετώπισης.
– Οπότε εσύ είσαι έτοιμος, με βαλίτσες...
– Ακριβώς, όλα έτοιμα. Δεν βλέπω την ώρα να γυρίσω σπίτι, στην οικογένεια. Μου μένουν μόνο μερικές ώρες μέχρι να τελειώσει η εκφόρτωση και να φύγω από το πλοίο. Κι εκεί ξεκίνησαν όλα, όταν ο πράκτορας ήρθε και μας ανακοίνωσε ότι το αεροδρόμιο της Βομβάης κλείνει μέχρι νεωτέρας. Εκεί κατάλαβα κι εγώ ότι κάτι έχει αρχίσει να γίνεται στα σοβαρά, κάποιες φορές λόγω φόρτου εργασίας δεν προλαβαίνεις να παρακολουθήσεις τις εξελίξεις και να δώσεις την απαραίτητη σημασία. Στην Ελλάδα ακόμα χαλαρά, χωρίς κανένα μέτρο, έχω ξεκινήσει να βρίζω τους Ινδούς γι' αυτό που μου προκάλεσαν.
– Έχασες το ξέμπαρκο για λίγο. Μετά από λίγες μέρες, όμως, άρχισαν τα πράγματα να δυσκολεύουν παντού.
– Ακριβώς. Οι μέρες περνούν, τα μέτρα έχουν ξεκινήσει και στην Ελλάδα, η εξάπλωση στον πλανήτη έχει πιάσει για τα καλά, καμία σωτηρία για ξέμπαρκο. Εγώ στο πλοίο, με την καθη- ➤

